

Sygn. akt IV U 787/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Alicja Kowalska-Kulik

Protokolant:sekr. sąd. Ewa Rusnarczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 roku w Nowym Sączu

na rozprawie

odwołania D. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N.

z dnia 6 maja 2014 roku znak: (...)

w sprawie D. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym i ustalenie podstawy wymiaru składek

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U 787/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 25 listopada 2014 roku

Decyzją z dnia 6 maja 2014 roku, znak (...) -D wydaną na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, 3 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 13 pkt 4, art. 18 ust. 8, art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.) oraz art. 79, art. 81 ust. 2 i art. 109 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N. stwierdził, że D. A. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 8 marca 2013 roku i jednocześnie ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za okres od marca 2013 r. do marca 2014 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że D. A. figuruje w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej jako przedsiębiorca od dnia 8 marca 2013 roku i nie zgłaszał zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej bądź jej zaprzestania. W systemie informatycznym ZUS nie zidentyfikowano z tego tytułu zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego od dnia 8 marca 2013 roku. Z przedłożonej dokumentacji wynikało, że odwołujący od dnia 1 lutego 2013 roku został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...)R.O. mającym siedzibę na terenie Republiki Słowacji. Na tej podstawie ZUS Oddział w N. pismem z dnia 10 października 2013 roku ustalił dla D. A. tymczasowe słowackie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych od dnia 8 marca 2013 roku, tj. od dnia równoczesnego prowadzenia działalności

gospodarczej w Polsce i świadczenia pracy najemnej na terenie Słowacji. Zgodnie z przepisami organ rentowy poinformował o tym fakcie słowacką instytucję ubezpieczeniową, przesyłając w załączeniu posiadaną dokumentację. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie podtrzymała jednak stanowiska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N. w sprawie ustalonego jako właściwego ustawodawstwa słowackiego w zakresie ubezpieczeń społecznych, informując w piśmie z dnia 3 lutego 2014 roku, że firma (...).R.O. jest firmą fikcyjną i na terenie Republiki Słowackiej nie dochodzi do faktycznego wykonywania pracy przez jej pracowników. Z uwagi na powyższe i brak poświadczonych przez słowacką instytucję ubezpieczeniową formularza A1 o podleganiu od dnia 8 marca 2013 roku słowackim przepisom w zakresie ubezpieczeń społecznych, ustalone w dniu 10 października 2013 roku tymczasowe słowackie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych, pismem z dnia 12 marca 2014 roku zostało przez organ rentowy anulowane. ZUS Oddział w N. wskazał, że w konsekwencji D. A. od dnia 8 marca 2013 roku nie posiada innego tytułu do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, warunkującego zwolnienie z obowiązku podlegania tym ubezpieczeniom i rozliczania należnych składek z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce.

Powyższą decyzję w całości zaskarżył D. A., wnosząc o jej uchylenie w trybie art. 83 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez ustalenie, iż od dnia 1 lutego 2013 roku do 16 maja 2014 roku odwołujący podlega ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy poprzez stwierdzenie, iż od dnia 1 lutego 2013 roku do 16 maja 2014 roku odwołujący się podlegał ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych i dlatego nie powstał wobec niego obowiązek odprowadzania składek w Polsce we wskazanym okresie, gdyż składki te odprowadza jego słowacki pracodawca, względnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi ubezpieczeniowemu do ponownego rozpoznania we właściwym trybie. Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił:

- rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanej decyzji, a to:

- art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, zawierającego normę kolizyjną wskazującą na ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczenia społecznego osoby normalnie wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich Unii, przez co wyłączona jest możliwość ustalenia prawa właściwego dla tego stosunku prawnego w inny sposób niż wskazany przez normę dotyczącą koordynacji ubezpieczeń społecznych,
- art. 11 ust. 2 lit. a rozporządzenia nr 883/2004 poprzez jego zastosowanie, podczas gdy przepis ten nie miał zastosowania w niniejszej sprawie,
- art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 poprzez jego niezastosowanie i w rezultacie doprowadzenie do sytuacji, w której- wbrew przepisom rozporządzenia- odwołujący podlegał w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich,
- art. 5 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez nieuwzględnienie nadanego odwołującemu się numeru ubezpieczenia rodne cisko, podczas gdy polska instytucja ubezpieczeniowa nie może tej okoliczności zignorować, jak również poprzez podważenie ważności umowy o pracę, na podstawie której został wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego dokument potwierdzający zgłoszenie odwołującego się do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim – registracny list FO

- rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wydanej decyzji, a to:

- art. 89 ust. 1 i 1a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez próbę przeprowadzenia niedopuszczalnej kontroli u odwołującego się, jako pracownika i ubezpieczonego w innym państwie członkowskim,
- art. 16 ust. 3 rozporządzenia nr 987/2009 poprzez bezwarunkowe przyjęcie stanowiska S. P., podczas gdy z uwagi na rzeczywiste wykonywanie pracy na terytorium Słowacji odwołujący się winien podlegać ustawodawstwu słowackiemu, a fakt ten jest potwierdzony raportami z wykonanej pracy składanymi pracodawcy oraz ostatecznymi protokołami z kontroli prowadzonymi przez S. P. i słowacką inspekcję pracy, jak również

poprzez ustalenie ustawodawstwa polskiego po upływie dwumiesięcznego terminu, po którym ustalone dnia 10 października 2013 roku ustawodawstwo słowackie stało się ostateczne, gdyż S. P. nie przyjęła tego ustalenia po upływie dwumiesięcznego terminu, a to dopiero 3 lutego 2014 roku,

- art. 61 § 2 k.p.a. poprzez zaniechanie zawiadomienia pracodawcy odwołującego się o toczącym się postępowaniu

-naruszenie prawa procesowego poprzez ustalenie stanu faktycznego sprzecznego z rzeczywistością,

- oparcie decyzji na nieprawdziwej informacji z S. P. nie mającej oparcia ustawowego, sprzecznej ze stanem faktycznym.

W uzasadnieniu odwołania D. A. podniósł, że w okresie od 1 lutego 2014 r. do 16 maja 2014 r. faktycznie wykonywał pracę na rzecz słowackiego pracodawcy. Praca polegała na kontaktowaniu się z potencjalnymi klientami, prezentacji i promocji działalności pracodawcy i jego klientów. Jej dowodem są kwartalne raporty wykonania pracy. Odwołujący otrzymywał wynagrodzenie, a składki były systematycznie odprowadzane. Odwołujący zarzucił, że ustalenia słowackiej instytucji ubezpieczeniowej kwestionującej wykonywanie przez niego pracy w firmie (...) są nieprawdziwe i w związku z tym powinny być odrzucone przez polski organ ubezpieczeń. Wskazał, że stosowne rozporządzenia unijne nie przewidują „anulowania” ustawodawstwa słowackiego, a już z pewnością - po upływie dwumiesięcznego terminu, po którym słowackie ustawodawstwo stało się ostateczne. Odwołujący zaznaczył również, iż na podstawie umowy o pracę został zarejestrowany dla potrzeb ubezpieczeń społecznych na Słowacji; słowacka instytucja ubezpieczenia nadała odwołującemu się numer ubezpieczenia w registracym liście FO. W ocenie odwołującego dokument ten jest wystarczający do wykazania podlegania przez niego ustawodawstwu słowackiemu

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N., powołując się na argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wniósł o oddalenie odwołania. Podkreślił, iż odwołujący nie przedłożył poświadczenia przez słowacką instytucję ubezpieczeniową formularza A1 o podleganiu od dnia 8 marca 2013 roku słowackim przepisom w zakresie ubezpieczeń społecznych. Pismem z dnia 10 października 2013 roku organ rentowy ustalił dla odwołującego się jako właściwe tymczasowe słowackie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych od dnia 8 marca 2013 roku w związku z podjęciem pracy na rzecz firmy (...).R.O. przy równoczesnym prowadzeniu działalności gospodarczej na terenie Polski. Jednakże słowacka instytucja ubezpieczeniowa pismem z dnia 3 lutego 2014 roku poinformowała, że nie może przyjąć ustalonego przez ZUS Oddział w N. określenia obowiązywania przepisów prawa Słowacji, ponieważ na podstawie przeprowadzonych kontroli stwierdzono, iż firma (...).R.O. jest firmą fikcyjną i na terenie Republiki Słowackiej nie dochodzi do rzeczywistego wykonywania pracy przez jej pracowników. Wobec tego organ rentowy pismem z dnia 12 marca 2014 roku anulował ustalone wcześniej dla odwołującego się słowackie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 16 ust. 1-2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009, osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art.14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu. Zgodnie z art. 20 ust. 2 cyt. rozporządzenia, instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo staje się ustawodawstwem mającym zastosowanie do danej osoby zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, informuje o dniu, od którego rozpoczyna się stosowanie tego ustawodawstwa, instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu ostatnio podlegała ta osoba.

Organ rentowy stwierdził, że wobec braku potwierdzenia na formularzu A1 przez słowacką instytucję ubezpieczeniową słowackiego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych, od dnia 8 marca 2013 roku odwołujący spełnia warunki do podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej

w Polsce (art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). ZUS wskazał, iż argumenty podniesione w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie, bowiem zgodnie z treścią art. 5 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009, dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania rozporządzenia podstawowego i rozporządzenia wykonawczego, stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby oraz dowody potwierdzające, na podstawie których zostały wydane te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich tak długo, jak długo nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane. Urząd słowacki jednoznacznie odmówił objęcia odwołującego słowackim ustawodawstwem w zakresie ubezpieczeń społecznych i organ rentowy nie ma podstaw, a wręcz nie może, w świetle cytowanego przepisu, kwestionować tego dokumentu. Nadto organ rentowy nie może też spowodować sytuacji, w której osoba prowadząca działalność i wykonująca pracę najemną w różnych Państwach Członkowskich nie będzie podlegała żadnemu ustawodawstwu. Bezzasadny jest także w ocenie organu rentowego zarzut, iż podważał on ważność istnienia umowy o pracę zawartej ze słowackim pracodawcą. Oceny tej umowy dokonała słowacka instytucja ubezpieczeniowa, czyli instytucja miejsca pracy ubezpieczonego według norm krajowych

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy jest w całości bezsporny przedstawia się następująco:

D. A. prowadzi działalność gospodarczą w Polsce od dnia 8 marca 2013 r. pod nazwą D. A. (...) i od tego dnia figurował jako przedsiębiorca w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej; nie zgłaszał zawieszenia wykonywania tej działalności. W systemie informatycznym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie zidentyfikowano zgłoszenia odwołującego z tego tytułu do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. W dniu 31 lipca 2013 r. odwołujący poinformował ZUS Oddział w N., że od 1 lutego 2013 roku świadczy pracę najemną w przedsiębiorstwie (...), mającym siedzibę na terenie Republiki Słowacji, przedkładając dokumentację w postaci umowy o pracę z dnia 1 lutego 2013 r. oraz registracyjny list FO z dnia 11 lutego 2013 r. W tej sytuacji organ rentowy pismem z dnia 10 października 2013 roku ustalił dla odwołującego tymczasowe słowackie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych od 8 marca 2013 roku w myśl art. 16 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady z 16 września 2009 roku nr 883/2004. W piśmie tym odwołujący został poinformowany, że ustalenie to ma charakter tymczasowy i opiera się na złożonych dokumentach; może ono zostać unieważnione, jeżeli słowacka instytucja ubezpieczeniowa będzie miała zastrzeżenia co do określonego ustawodawstwa właściwego. Nadto ZUS zobowiązał odwołującego się do przedłożenia formularza A1, który będzie stanowił podstawę do wyłączenia go z polskiego systemu ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej na terenie Polski działalności gospodarczej.

Pismem z dnia 10 października 2013 r. ZUS Oddział w N. poinformował słowacką instytucję ubezpieczeniową o ustalonym tymczasowym ustawodawstwie słowackim w zakresie ubezpieczeń społecznych wobec D. A.. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie podtrzymała jednakże stanowiska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w N., informując w piśmie z dnia 3 lutego 2014 roku, że – po przeprowadzeniu kontroli – ustalono, iż firma (...)R.O. jest firmą fikcyjną i na terenie Republiki Słowacji nie dochodzi do faktycznego wykonywania pracy przez jej pracowników. W tej sytuacji, z uwagi na brak wydania formularza A1, ZUS Oddział w N. anulował ustalone tymczasowe ustawodawstwo słowackie, o czym odwołujący został poinformowany w piśmie z dnia 12 marca 2014 r.

D. A. nie przedłożył poświadczenia przez słowacką instytucję ubezpieczeniową formularza A1 o podleganiu od 1 marca 2013 roku słowackim przepisom w zakresie ubezpieczeń społecznych. A zatem w okresie od 8 marca 2013 r. podlega on obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, a także ubezpieczeniu zdrowotnemu jako osoba prowadząca w Polsce pozarolniczą działalność gospodarczą. Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wynosi: w marcu 2013 r. – 1724, 75 zł, w okresie od kwietnia 2013 r. do grudnia 2013 r. – 2227,80 zł miesięcznie, w okresie od stycznia 2014 r. do marca 2014 r. – 2247,60 zł miesięcznie (w w/w okresach podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne stanowiły odpowiednio kwoty: 2908,13 zł, 3004,48 zł)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie D. A. jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczącego wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku (Dz.U.U.E.L.2009.284.1) obowiązującym od 1 maja 2010 roku na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, poświadcza, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie.

Do instytucji właściwych, jak również do sądu krajowego, należy przede wszystkim ustalenie, czy osoba uprawniona podlega ubezpieczeniu społecznemu w danym państwie członkowskim, a nie czy ważny jest stosunek prawny będący podstawą objęcia ubezpieczeniem społecznym. Tak więc, jeżeli instytucja właściwa poweźmie wątpliwości co do ważności stosunku prawnego będącego podstawą do objęcia tytułem ubezpieczenia społecznego w ramach postępowania w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa właściwego, to nie może przesądzać tej kwestii samodzielnie. Taka jest też idea rozwiązywania problemów w przypadku sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego leżąca u podstaw przepisów unijnej koordynacji. Mowa tutaj w szczególności o art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia 987/2009, które nakazują zwrócić się w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności do instytucji innego państwa członkowskiego.

W myśl art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE nr L 284/1 z 20.10.2009 r.), osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną lub, jeżeli wykonuje taką pracę w dwóch lub w kilku Państwach Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z przepisami ust. 1.

Stosownie do treści art. 16 ust. 1 – 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.U.E.L.2009.284.1), osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu.

Zgodnie z art. 16 ust. 3 w/w rozporządzenia, tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji poinformuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy postąpił prawidłowo i zgodnie z zacytowanymi wyżej przepisami, na podstawie przedłożonych dokumentów ustalił odwołującemu się tymczasowe ustawodawstwo słowackie jako właściwe, a następnie zwrócił się do słowackiej instytucji ubezpieczeniowej o zajęcie stanowiska w tej kwestii. Instytucja ta zajęła negatywne stanowisko w piśmie z dnia 3 lutego 2014 r., informując, że firma (...)R.O. jest firmą fikcyjną i na terenie Republiki Słowacji nie dochodzi do faktycznego wykonywania pracy przez jej pracowników.

W odniesieniu do zarzutów zawartych w odwołaniu, a dotyczących nie zgłoszenia przez zagraniczną instytucję zastrzeżeń w dwumiesięcznym terminie przez co ustawodawstwo słowackie stało się ostateczne stwierdzić należy, że po pierwsze nie można kategorycznie twierdzić, iż nastąpiło przekroczenie tego terminu. Organ rentowy wysłał do instytucji zagranicznej pismo z dnia 10 października 2013 r. informując o ustalonym tymczasowym ustawodawstwie,

lecz w aktach brak jest zwrotnego potwierdzenia odbioru tego pisma, które dawałoby podstawę do przyjęcia, iż zastrzeżenia złożone przez słowacką instytucję w piśmie z dnia 3 lutego 2014 r. zostały nadesłane po terminie. Po wtóre nawet gdyby przyjąć, iż na mocy wyżej cyt. przepisu art. 16 ust. 3 rozporządzenia nr 987/2009 ustalone przez ZUS ustawodawstwo słowackie stało się ostateczne, wobec nie złożenia w dwumiesięcznym terminie zastrzeżeń, to wówczas wystąpiłaby rozbieżność opinii pomiędzy zainteresowanymi instytucjami (bowiem instytucja słowacka zakwestionowała wykonywanie pracy na jej terytorium, a co za tym idzie brak możliwości stosowania słowackich przepisów w zakresie ubezpieczenia społecznego). Zgodnie z art. 16 ust. 4 zd. drugie cyt. rozporządzenia, iż przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego. W myśl art. 6 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 roku, o ile rozporządzenie wykonawcze nie stanowi inaczej, w przypadku rozbieżności opinii pomiędzy instytucjami lub władzami dwóch lub więcej państw członkowskich w odniesieniu do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, zainteresowany tymczasowo podlega ustawodawstwu jednego z tych państw członkowskich, przy czym ustawodawstwo to jest określane w następującej kolejności:

a) ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym osoba ta rzeczywiście wykonuje pracę najemną lub pracę na własny rachunek, o ile praca najemna lub praca na własny rachunek jest wykonywana tylko w jednym z państw członkowskich;

b) ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, jeżeli zainteresowany wykonuje pracę najemną lub pracę na własny rachunek w dwóch lub więcej państwach członkowskich i wykonuje część swej pracy lub prac w państwie członkowskim miejsca zamieszkania lub w przypadku, gdy osoba zainteresowana nie wykonuje pracy najemnej ani pracy na własny rachunek;

c) we wszystkich innych przypadkach ustawodawstwo państwa członkowskiego, o którego zastosowanie wystąpiono najpierw, w przypadku gdy osoba zainteresowana wykonuje pracę lub prace w dwóch lub więcej państwach członkowskich.

Wobec powyższego zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009, w przypadku rozbieżności pomiędzy instytucjami, ustawodawstwem właściwym byłoby ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, czyli Polski (art. 6 ust 1 b); nie wchodziłby w grę lit a, ponieważ fakt wykonywania pracy został zakwestionowany.

Należy podkreślić, że generalną zasadą, na której prawodawca unijny oparł koordynację systemów zabezpieczenia społecznego jest podleganie ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego (art. 11 ust. 1 rozporządzenia PE Rady (WE) nr 883/2004. Z tej zasady wynika bardzo istotna dyrektywa postępowania zarówno dla organów rentowych jak i sądów pracy i ubezpieczeń społecznych. Decyzja organu rentowego i wyrok sądowy nie mogą doprowadzić ani do pozbawienia danej osoby ochrony wynikającej z określonego systemu zabezpieczenia społecznego, ani do objęcia jej więcej niż jednym systemem. Należy również podkreślić, iż nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/04 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego dokonują organy właściwe dla stosowania tego prawa (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, LEX nr 1438536). Stąd też zarówno organ rentowy jak i sąd orzekający w niniejszej sprawie nie są władni badać ważności umowy o pracę zawartej przez odwołującego w Republice Słowacji; takiej oceny dokonała słowacka instytucja ubezpieczeniowa, która kwestionując wykonywanie pracy w firmie (...) uznała, iż D. A. nie będzie podlegał słowackiemu ustawodawstwu dot. ubezpieczenia społecznego. Ocena ta jest wiążąca i sąd orzekający w niniejszej sprawie nie może ustalić, iż odwołujący podlega ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Skoro tak, to jako prawidłową ocenić należy decyzję ZUS ustalającą podleganie przez odwołującego polskim ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności

gospodarczej. W przeciwnym wypadku odwołujący pozbawiony zostałaby ochrony zarówno z polskiego, jaki i słowackiego ustawodawstwa, co w świetle przytoczonych regulacji prawa unijnego byłoby niedopuszczalne.

Skoro zatem odwołujący podlega polskiemu ubezpieczeniu, mają do niego zastosowanie przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. , poz. 1442). Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi. W myśl zaś z art. 8 ust.6 pkt 1 w/w ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się: osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych.

Zgodnie z art. 18 ust. 8, ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 5, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

W myśl art. 81 ust. 2 ustawy z dnia z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 75 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski". Składka w nowej wysokości obowiązuje od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia danego roku.

Odwołujący się nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia za granicą, winien zatem podlegać ubezpieczeniom społecznym w Polsce, jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą. Zatem ZUS prawidłowo wydał decyzję o objęciu odwołującego ubezpieczeniem społecznym w zakresie ubezpieczeń emerytalnego, rentowych i wypadkowego, a także ustaleniu podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne dla osoby, która prowadzi działalność, wobec braku dokumentów zgłoszeniowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd - na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych przepisów prawa materialnego - oddalił odwołanie jako bezzasadne.